

Zelfgemaakte iglo

Ik zat op mijn slee, maar er was niemand om me vooruit te trekken. En ik was nu al honderd keer van het hellinkje af geweest, dat vond ik niet meer leuk. Iedereen was druk. Noa was binnen aan het lezen, Stanley en Steven waren in de boot bezig, Rozemarijn plakte gedroogde blaadjes in een boek.

Bas Bos was de enige die buiten was. Hij was de sneeuw weg aan het halen op straat, met een soort brede schep. Aan twee kanten van de weg kwam een dijkje van sneeuw. Ik had wel zin om hem te helpen.

'Heb je nog zo'n schep?'
'Dat heet een sneeuwschuiver', zei Bas Bos. Hij hijgde helemaal. 'Ik heb er maar een.'
'Jammer', zei ik. Ik bleef naar Bas Bos kijken. Ineens kreeg ik een idee.
'Mag ik die dijkjes weghalen?' Bas kwam weer overeind.
'Zolang die sneeuw niet op straat ligt, vind ik alles best.'
'En mag ik die kruitwagens?'
'Die is veel te groot voor jou. Wacht, ik heb nog een kleiner maatje in de schuur.'

Even later had ik een schep en een kleine kruitwagen. Ik schepte de sneeuw in de kruitwagen en reed naar het midden van het grasveld. Daar maakte ik een grote berg. Het was hard werken, maar na een tijdje was de berg nog groter dan ikzelf. Noa kwam aanlopen. Ze had een wollen das om met allemaal kleuren.

'Wat doe je?' vroeg ze.
'Ik wil een sneeuwhut maken.'
'Dat is een leuk idee, maar je moet het wel veilig doen. Anders stort alles nog in terwijl jij in je hut zit.'
'Hoe doe ik het veilig?'
'Zoals de eskimo's. Die maken blokken van aangedrukte sneeuw, en die stapelen ze dan op elkaar. Kom, dan doen we het samen!'

Noa haalde een plastic doos uit haar huis, waarin we de blokken konden maken. Ik stapelde ze op elkaar, tot ik er niet meer bij kon. Noa ging stapelen en ik maakte nieuwe blokken. Het duurde wel een uur, maar toen was het klaar: onze iglo! Ik kroop er meteen in.

Toen ik wakker werd, begreep ik eerst niet wat ik zag. Het hoofd van Rebbel en eromheen alleen maar wit. Toen wist ik het weer: ik zat in mijn sneeuwhut!
'Je was zoek! Het is al bijna donker... We hebben overal gekeken!'
'Maar waarom keek je dan hier niet in?' vroeg ik verbaasd. Het zou toch wel opvallen, zo'n grote sneeuwhut...

'Ik dacht gewoon dat dit de sneeuw was die Bas had opgeruimd', zei Rebbel.
'En zei Noa niks?' vroeg ik. Zij had me toch geholpen?
'Noa is in slaap gevallen op de bank', zei Rebbel. Ik lachte. Het was ook vermoeiend, sneeuw verplaatsen. Ineens merkte ik hoe koud ik het had.

'Zullen we naar binnen gaan?'
'Goed idee. Dan krijg je een kop warme soep. Wie valt er nou in slaap in een sneeuwhut?'
Hoofdschuddend en lachend stapte Rebbel naar binnen en ze wakte Noa om het hele verhaal te vertellen. Het duurde even, maar toen kreeg ik eindelijk mijn soep!